

DOUĂ SEMINȚE – CĂSĂTORIA GREȘITĂ

Să deschidem Bibliile
la Geneza 4.16-17:

„Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod, la răsărit de Eden.

Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început să zidească o cetate și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh.”

Astăzi, aș vrea să continuăm cu același gând pe care l-am avut. Noi am privim la gemenii din Cartea Genezei și sunt mai multe lucruri la care nu am ajuns duminică, de aceea m-am gândit să mă întorc la ele, să iau ceva timp și să le ating din nou, poate sub forma unui studiu biblic. Așadar, vă rog să vă țineți Bibliile la îndemână.

Ajungând aici, aș vrea să vorbesc despre „Două semințe și o căsătorie greșită.” Este un subiect interesant.

Aici putem vedea cum
Cain a ieșit din prezența lui Dumnezeu și a locuit în țara
Nod. Cuvântul „Nod”
înseamnă „a pribegi”. Este uimitor faptul că atunci când a
ieșit din
prezența Domnului, Cain a mers într-un loc numit „pribegie”.
Țara Nod era
într-adevăr un loc, dar el nu era stabilit, ci se afla într-un
loc numit
„pribegie”. Așadar, el nu s-a stabilit nicăieri.

În mesajul „**Semnul
fiarei și Pecetea lui Dumnezeu**” din anul 1961 citim:

*„Observați, el a
ieșit din prezența lui Dumnezeu când a fost însemnat, a mers
în țara Nod și
și-a luat o soție. Este un tip al bisericii: iese din prezența
lui Dumnezeu
și își ia o soție din lume.”*

Așadar, fratele
Branham a luat tabloul acesta și a început să-l compare cu
biserica, arătând
cum Cain, ieșind din prezența Domnului, a ajuns să pribegască
și să-și ia o
soție de acolo.

*„Înțelegeți? Fiți
atenți pentru că este glorios. Acum, trebuie să schimbăm
repede ca să nu luăm
prea mult timp.*

Aflăm că Abel a fost ucis de Cain; Cain l-a înjunghiat pe Abel, iar Dumnezeu i-a dat lui Adam un alt fiu în locul lui Abel, căruia i-a pus numele Set. A fost un semn, un semn de la Dumnezeu, semnul morții și al învierii. Set nu a mers niciodată în țara Nod ca să-și ia o soție, pentru că Dumnezeu i-a dat o soție. Dar Cain, având semnul fiarei asupra lui, a ieșit afară și și-a luat o soție din țara Nod; însă Set a luat alegerea lui Dumnezeu. Este un simbol perfect al bisericii denominaționale de astăzi, care a ieșit afară și acceptă orice. Dar Biserica adevărată a Dumnezeului celui viu, Trupul lui Hristos, ia numai ceea ce pecetluiește Duhul Sfânt: desăvârșit.”

Aici putem vedea două semințe și două căsătorii. Set a devenit un înlocuitor al lui Abel care a murit, iar fratele Branham a spus că nașterea lui Set este un simbol al morții, îngropării și învierii. Set a fost o sămânță restituită sau o sămânță înlocuitoare a lui Abel. El nu a ieșit niciodată afară ca să-și facă propria alegere, ceea ce este foarte important. Set nu a făcut propria sa alegere cu privire la cea cu care urma să se unească, ci a așteptat să-i dea Dumnezeu o soție. Dar Cain a ieșit din prezența lui Dumnezeu făcând propria sa alegere.

Este același lucru pe care l-am văzut atunci când s-a ajuns la închinare. Când Cain I-a adus închinare lui Dumnezeu, a făcut-o potrivit propriei sale alegeri, conform metodei, dorinței și gândului său, dar Abel a așteptat să-i fie descoperită dorința lui Dumnezeu. Apoi, I-a adus o jertfă și s-a închinat lui Dumnezeu potrivit voii Sale.

De aici putem vedea natura celor două semințe: una este dispusă să aștepte alegerea lui Dumnezeu, în timp ce cealaltă va ieși să-și facă propria alegere. Cain a ieșit din prezența lui Dumnezeu, a început să pribegească și și-a ales o soție, dar nu aceasta era calea lui Dumnezeu pentru sămânța Sa. Sămânța lui Dumnezeu trebuie să fie foarte precisă cu ceea ce se unește, pentru că ea nu se poate uni cu oricine alege ea să se unească.

Să mergem în Geneza
6.1-2:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,

fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au

*luat de neveste pe
acelea pe care și le-au ales.”*

Puteți vedea același
tipar mergând mai departe? Aici ne întoarcem la voința proprie
față de sacrificiul
propriei voințe în fața voii lui Dumnezeu, acesta fiind
tiparul și semnul
distinctiv dintre cele două semințe pe tot parcursul drumului.
De-a lungul Vechiului
Testament și al epocilor bisericilor, găsim același tipar: că
ei și-au luat
neveste în conformitate cu propria lor alegere și nu conform
voii lui Dumnezeu.

*„Atunci, Domnul a
zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci omul nu este
decât carne
păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de
ani.” (v. 3).*

Ei au ieșit și și-au
făcut propria alegere, dar aceasta a avut consecințe pentru că
nu L-au așteptat
pe Dumnezeu ca să nască o linie dumnezeiască, așa cum a făcut
Set. Când acești
fii ai lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau
frumoase, le-au luat la
ei, acesta fiind momentul în care dragostea de sine și pofta
au început să
pătrundă înăuntru, pentru că ceea ce i-a motivat în alegerea
lor a fost pofta
ochilor.

Noi putem vedea că
aceasta este capcana în care putem cădea și astăzi: pofta
trupului, pofta
ochilor și mândria vieții. Noi trebuie să murim față de
lucrurile
acestea pentru că prin ele, Satan încearcă să ne ademenească
să facem o alegere
greșită și să-L slujim pe Dumnezeu conform propriei noastre
dorințe firești și
nu conform vocii Sale. Aceasta este calea prin care începe să
între înăuntru
amăgirea, determinându-i pe fiii lui Dumnezeu să-și facă
alegera bazându-se pe
ceea ce vor ei. Noi trebuie să ajungem
în punctul în care să nu mai conteze ce vrem noi, ci ceea ce
vrea El. Trebuie
să nu mai existe pofte ale trupului, așa că nu mă va mai
motiva nimic de pe
tărâmul de dinafară, ci trebuie să fie doar Dumnezeu, iar când
vorbește El, mă
voi mișca, dar până atunci voi sta pe loc și voi aștepta.
Aceasta este
problema.

Să citim mai departe:

*„Uriașii erau pe
pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat
fiii lui Dumnezeu
cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia erau
vitejii care au
fost în vechime, oameni cu nume.*

Domnul a văzut că

răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (v. 4-5).

Dacă putem spune așa,
aici vedem că produsul propriei dorințe a omului, a depășit ceea ce făcea Dumnezeu. Putem vedea amăgirea, înșelăciunea. Când bărbații au văzut frumusețea fiicelor oamenilor, au fost ispitiți și nu au mai așteptat alegerea lui Dumnezeu, ci au făcut propria lor alegere și și-au luat neveste conform propriei lor dorințe, iar ceea ce a urmat este că au dat naștere unei rase aparent superioare, au dat naștere la oameni cu renume.

„...le-au născut ele copiii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.”

Dar ce a născut Set care l-a așteptat pe Dumnezeu? Set a așteptat alegerea lui Dumnezeu și s-a unit cu ceea ce a ieșit de la Dumnezeu. Ce a rodit? Niște păstori umili, smeriți și needucați. Aceasta a spus fratele Branham: *„umili și needucați.”* Dar aceasta a fost linia sfântă a lui Dumnezeu, care a venit la viață prin alegerea Sa, pentru că Dumnezeu a ales întotdeauna smerenia.

Amintiți-vă că în

ceruri, Lucifer era strălucitor înainte de cădere; în ziua în care a fost creat era desăvârșit în toate căile sale, era frumos și înțelept, și a crezut că poate zidi o împărăție mai mare și mai strălucitoare decât Împărăția smerită a lui Mihail; Mihail fiind un simbol al lui Hristos. Atunci, care este mai frumos? Vedeți, s-a perpetuat același lucru și continuă să se perpetueze.

Noi nu știm cum arăta soția lui Set. Tot ce știm este că fratele Branham a spus că ea a fost alegerea lui Dumnezeu pentru el și că Set a fost bucuros să accepte calea lui Dumnezeu. Ceea ce este spus despre celelalte femei este că ele erau frumoase. De aceea, când Ioan a văzut femeia care călărea fiara de culoare stacojie, în Cartea Apocalipsei, a admirat-o pentru că era frumoasă și a rămas uimit de chipul ei strălucitor pentru că era foarte frumos, splendid și impunător.

Calea lui Dumnezeu nu pare întotdeauna bună. Pentru înțelegerea și gândirea umană, ea pare o cale greșită, deoarece calea greșită pare întotdeauna capabilă să depășească, să întreacă, să surclaseze Calea lui Dumnezeu.

În mesajul „**Dumnezeul acestui veac rău**” din anul 1965, citim:

„Observați. Pomul din care a convins-o Satan pe Eva să ia, a fost pomul cunoștinței binelui și răului, un pom amestecat. Acum priviți la ziua în care trăim, când El cheamă afară o Mireasă. El are o biserică ce pretinde că face bine, în timp ce este rea, prin faptul că neagă Cuvântul.”

Noi am citit aceasta de multe ori în ultimele luni, dar vreau ca aceste cuvinte să pătrundă adânc înăuntrul nostru și să rămână în inimile noastre.

„El are o biserică ce pretinde că face bine, în timp ce este rea.”

Ce o face să fie rea?
Faptul că neagă Cuvântul. Astfel, acum avem o definiție clară a răului. Cum putem deveni răi? Prin faptul că negăm Cuvântul. Este atât de ușor să devenim răi, să fim prinși în capcană și să devenim răi, fără să realizăm că am devenit răi. Noi am mai vorbit despre aceasta. Uneori, un om poate deveni rău când lasă să cadă Cuvântul ca să-și mulțumească soția. Sau, o soție poate deveni rea pentru că lasă Cuvântul jos ca să-și mulțumească soțul. Părinții pot deveni răi pentru că lasă Cuvântul jos ca să-și împace copiii. Predicatorii sau păstorii pot deveni răi pentru că lasă Cuvântul jos ca să fie pe placul

bisericii lor. Vedeți, este foarte ușor să devenim răi. Dacă ne sprijinim pe sentimentele umane, pe afecțiuni sau emoții este foarte ușor să facem compromis cu privire la Cuvânt; vine atât de subtil, ca să fii în pace cu cineva, dar în clipa în care începeți să faceți aceasta, chiar dacă spuneți că o faceți din dragoste, sau din orice alt motiv pe care-l aveți în minte, „mă duc după ei ca să-i chem”, dacă facem compromis cu privire la Cuvânt și lăsăm bariera jos, suntem răi. Acesta este felul în care o biserică devine rea, sau oamenii devin răi: când lasă să cadă Cuvântul.

Acum putem înțelege ce s-a întâmplat în fiecare epocă a bisericilor. Acum totul are sens, pentru că Diavolul nu trebuie să vină înăuntru și să transforme un loc într-o casă hidoasă de prostituție pentru ca o biserică să devină rea, ci ceea ce trebuie să facă este să ia o biserică și s-o determine că ia Cuvântul și să-L nege, iar acea biserică va deveni rea. Este uimitor, prieteni.

Să mai citim încă o dată citatul acesta:

„Acum priviți la ziua în care trăim, când El cheamă afară o Mireasă.”

În ce zi trăim noi?

În ziua în care El cheamă afară o Mireasă.

*„El are o biserică
ce pretinde că face bine, în timp ce este rea, prin faptul că
neagă Cuvântul. Un pom
amestecat. Oh, voi spuneți: „Ei au societăți mari. Ajută
cutare, iar Crucea
Roșie sprijină aceasta. Și toate școlile... privește aici.”*

*Oh, este suficient să
negi un singur Cuvânt. Aceasta este tot ce trebuie să faci ca
să mori;
indiferent cât de logic sau cât de bine este.”*

Dacă veți face o
comparație, luați doar o biserică denominațională sau non-
denominațională și
priviți ce fac ei, lucrările lor, frumusețea lor, programele
lor, toți săracii
care sunt hrăniți, ce fac ei între orașe, etc. Dacă veți
cântări aceste
lucruri, apoi vă puneți în ecuație pe voi și vă gândiți: „Cum
mă voi alinia eu
la toate acestea?”, vă veți întoarce la Set, fermierul umil,
comparat cu
oamenii puternici și cu renume, cu oamenii uriași din
comunitate, care au un
statut social pentru că adună oamenii împreună pentru cauze
sociale: „Luptăm
împotriva dependenței la opiu, împotriva avorturilor, etc.” Nu
contează cât de
mult luptă ei împotriva acestor lucruri pentru că cei care se
luptă împotriva

lor au devenit răi prin faptul că neagă Cuvântul. Dar în fapte, lucrări și splendoare sunt oameni mari, oameni cu renume, respectați în comunitate, oameni care au făcut bine, dar eclipsează umila Împărăție a lui Hristos.

Dacă ați fi trăit în ziua lui Isus și ar fi trebuit să priviți la Isus și la cei care-L urmau, și la Caiafa, la bătrâni și la preoți, pe cine ați fi ales?

Vreau să mergem în Geneza 21, la aceste două semințe și la aceste două căsătorii. Vreau să privim la Ismael și la Isaac. Noi am parcurs aceste lucruri, deci putem merge mai departe mai repede.

„Copilul s-a făcut mare și a fost înțărcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost înțărcat Isaac.”

Noi știm că atunci când am ajuns la acest verset, când Avraam a primit făgăduința și i-a fost dată tăierea împrejur, el avea nouăzeci și nouă de ani, iar Ismael avea treisprezece. Ismael a intrat în sărbătoarea tăierii împrejur, un simbol al botezului Duhului Sfânt, înaintea lui Isaac. Putem preumbri aceasta cu trezirea

pentecostală din anul 1906. Ei au intrat înăuntru când Biblia a fost încheiată, când cele șapte epoci ale bisericilor au fost încheiate, iar când el avea paisprezece ani, la încheierea Scripturii, a Vechiului și a Noului Testament, s-a născut Isaac, fiul făgăduit.

Când a venit la viață fiul făgăduit, el s-a născut într-un timp în care a putut avea parte de o tăiere împrejur în a opta zi. Avraam nu a avut parte de această tăiere împrejur din această a opta zi, nici Ismael și nici ceilalți slujitori din casa lui, dar în acest timp, el a ascultat de ceea ce i-a spus Domnul: *„Tot ce ți se va naște, să fie luat și tăiat împrejur în a opta zi.”*

Toți ceilalți fuseseră deja tăiați împrejur, iar când a venit la viață Isaac, a fost tăiat împrejur în ziua a opta.

Puteți vedea acum ziua în care trăim?

Dar el a crescut și a venit timpul să fie înțărcat. Noi am mers la cartea lui Isaia unde am citit:

„Pe cine vrea el

să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând, luați de la țată?

Căci dă învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo.”

Sosise timpul ca Isaac, fiul făgăduit să fie înțărcat, iar atunci nu s-a mai hrănit cu lapte, ci cu carne, cu care se putea hrăni singur, iar când a fost posibil acest lucru, am ajuns la versetul 8:

„Copilul s-a făcut mare și a fost înțărcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost înțărcat Isaac.

Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar.”

Doar la acest timp el a început să râdă, nu atunci când a fost născut, nici când a fost tăiat împrejur, ci atunci când Isaac a fost înțărcat și tatăl său a început să se bucure cu privire la aceasta; atunci el a început să râdă de Isaac.

„Și a zis lui

Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.”

Cuvintele acestea

n-au plăcut deloc lui Avraam, din pricina fiului său.

Dar Dumnezeu a zis

lui Avraam: „Să nu te mâhnești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale; fă Sarei tot ce-ți cere, căci numai din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău.

Dar și pe fiul roabei

tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta.”

A doua zi, Avraam s-a

sculat de dimineață, a luat pâine și un burduf cu apă, pe care i l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul și i-a dat drumul. Ea a plecat și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba.” (v.8-14).

Aici vedem că femeia

roabă și fiul ei au fost izgoniți pentru că a venit în scenă Isaac; Isaac se putea hrăni singur, iar atunci Ismael a început să râdă de el și a fost izgonit. Când el și mama sa Agar au fost izgoniți, au început să pribegescă în

țara Nod, țara pribegiei. Nu aveau o locuință, nu aveau călăuzirea lui Dumnezeu sau un Plan al lui Dumnezeu care să lucreze în viața lor, iar atunci au început să rătăcească. Unde au rătăcit ei? În pustia Beer-Șeba, iar „beer-șeba” este „fântâna jurământului înșeptit.” Unde au pribegit ei? În epocile bisericilor. Au început să pribegească în jur, fiind prinși în epocile bisericilor, neavând un loc definit. De ce? Se născuse Isaac și fusese înțârcat, iar din cauză că Ismael a râs, a fost izgonit ca să pribegească în Beer-Șeba, țara jurământului înșeptit. De ce? Pentru că a rămas prins în epocile bisericilor. Nu putea merge mai departe, ci a rămas împotmolit în epocile bisericilor, rătăcind fără să aibă o direcție clară, un scop bine stabilit, fără să aibă posibilitatea de a intra în Programul lui Dumnezeu, ci doar rătăcea în jurul fântânii jurământului înșeptit.

Noi știm că ei au rămas fără apă și copilul era pe punctul să moară, iar ea a mers mai departe; dar Îngerul Domnului i-a vorbit, iar ea a văzut o fântână cu apă și au început să bea.

„Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie și a ajuns vânător cu arcul.

A locuit în pustiul

Paran și mama sa i-a luat o nevastă din țara Egiptului.” (v. 20-21).

De ce i-a luat o soție din țara Egiptului?
Pentru că ea era egipteancă, iar el s-a căsătorit cu ceea ce era mama sa. El s-a căsătorit în sistemul denominațional, în acel sistem s-a căsătorit cu o egipteancă. Este important să reținem că Ismael s-a căsătorit cu o egipteancă. Acest lucru va fi important în câteva clipe.

Să mergem în Geneza
24 și să urmărim restul poveștii.

„Avraam era bătrân, înaintat în vârstă, și Domnul binecuvântase pe Avraam în orice lucru.

*Avraam a zis celui mai bătrân rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui:
„Pune-ți, te rog, mâna sub coapsa mea*

și te voi pune să juri pe Domnul Dumnezeul cerului și Dumnezeul pământului că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele canaaniților în mijlocul cărora locuiesc,

ci te vei duce în țara și la rudele mele să ieși nevastă fiului meu Isaac.” (v. 1-4).

Aici vedem că Avraam

l-a chemat pe Eliezer și l-a făcut să-i promită că nu-i va lua fiului său o

nevastă de oriunde pentru că era important cu cine se unea el. El nu avea voie să-i ia o nevastă dintre cananiți, ci trebuia să se întoarcă în casa tatălui său, trebuia să se întoarcă la sursa originală,

în locul original și să ia o sămânță originală. Trebuia să se întoarcă la locul

de unde provenea Avraam și să ia de acolo o soție pentru fiul său.

Să reluăm povestea de

la versetul 37, unde Eliezer vorbește cu Laban:

„Stăpânul meu m-a

pus să jur și a zis: „Să nu ieși fiului meu o nevastă dintre fetele

canaaniților, în țara cărora locuiesc,

ci să te duci în casa

tatălui meu și la rudele mele, ca de acolo să ieși nevastă fiului meu.”” (v. 37-38).

Cu cine avea să se

unească Isaac? Isaac nu a făcut propria sa alegere, ci a decis tatăl său pentru

el. Tatăl său și-a trimis slujitorul

ca să aleagă o soție pentru fiul său, deci Isaac nu a făcut propria sa alegere pentru că era important cu cine urma să se unească, iar aceasta avea să se vadă pe termen lung.

Aici urmărim genealogia firească, dar ea preumbrește ceva în partea duhovnicească, arătând că este important cu ce ne unim, pentru că dacă vom începe să mergem după propria noastră alegere, vom alege întotdeauna greșit. Poate că bazându-ne pe gândirea noastră, pe înțelegerea noastră, putem face alegeri care vor da naștere la oameni mari, la uriași, la oameni cu renume, care vor naște o lucrare mare, o biserică mare, un program mare, dar are moartea încorporată în ea pentru că provine din propria noastră alegere și dorință.

Așadar, acest slujitor a trebuit să se întoarcă înapoi, în locul din care provenea Avraam, la casa aceluiași tată, acesta fiind locul de unde urma să iasă soția.

Să mergem acum în Geneza 26 și să privim la alegerea făcută de Esau. Noi știm că din unirea lui Isaac cu Rebeca s-au născut gemeni. Aici am avut un tată sfânt și o mamă sfântă, tatăl potrivit și mama potrivită care au dat naștere la două semințe.

I-am avut pe Esau și Iacov și a venit timpul când acești doi fii urmau să se căsătorească.

Este atât de frumos!

Cain a ieșit din prezența lui Dumnezeu și și-a ales o soție, dar Set a așteptat alegerea lui Dumnezeu. Ce a făcut Cain după ce a născut un fiu? A zidit o cetate, a adus înăuntru civilizația, iar fiii lui Dumnezeu au văzut fetele oamenilor și au dat naștere la oameni cu renume, la uriași. Priviți ce au născut ei prin propria lor gândire, prin propriul lor raționament, prin propria lor alegere. Arăta bine, și aceasta este ceea ce trebuie să ținem minte: arată bine, dar este greșit.

Ismael s-a căsătorit în Egipt, în locul de unde provenea mama sa, dar Isaac s-a întors la locul de unde provenea tatăl său; și nu s-a dus el personal, ci slujitorul său, care i-a pregătit o soție.

„La vârsta de patruzeci de ani, Esau a luat de neveste pe Iudita, fata hetitului Beerî, și pe Basmat, fata hetitului Elon.

Ele au fost o pricină de mare amărăciune pentru Isaac și Rebeca.” (Geneza 26.34-35).

Cu cine s-a căsătorit

Esau? Cu păgânii idolatrici și necredincioși din jurul său.

Esau a făcut

propria sa alegere. Ce l-a determinat să se căsătorească cu aceste două

hetite? Trebuiau să arate bine, trebuiau

să fie atrăgătoare; Esau a făcut propria sa alegere ca să se simtă bine. El a

ales două hetite.

În Geneza 28.1

citim:

„Isaac a chemat pe

Iacov, l-a binecuvântat și i-a dat porunca aceasta: „Să nu-ți

iei nevastă

dintre fetele lui Canaan.”

Esau își luase deja

două neveste, iar ele au fost o pricină de amărăciune pentru Isaac și Rebeca.

Dar Iacov nu se căsătorise încă pentru că aștepta instrucțiunile tatălui său:

„Scoală-te, du-te

la Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți

de acolo o

nevastă dintre fetele lui Laban, fratele mamei tale.” (v. 2).

Unde l-a trimis?

Înapoi în locul de unde provenea mama sa, înapoi în locul de unde provenea

Avraam, înapoi la aceeași familie, la aceeași sursă, înapoi la original. Cu ce trebuie să ne unim noi? Cu originalul. Înapoi la ceea ce a predicat Pavel, înapoi la biserica originală de la Rusalii, cu aceasta ar trebui să ne unim noi, înapoi la Adevărul original, la adevărata propovăduire a Evangheliei originale. Nu cu ceva hibrid din țară, nu cu idolatria pe care o vedem aici, nu cu închinarea trinitară și cu toate aceste lucruri care se desfășoară; noi nu trebuie să ne unim cu aceste lucruri, ci ar trebui să ne întoarcem înapoi la sursă, la original, la locul de unde a ieșit la început.

Iacov a trebuit să se întoarcă înapoi la locul de unde a ieșit mama și bunicul său, înapoi la aceeași familie. De aceea, noi nu căutăm ceva modern.

Să citim mai departe:

„Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o ceată de noroade!

Să-ți dea binecuvântarea lui Avraam, ție și seminței tale cu tine, ca să stăpânești țara în care locuiești ca străin și pe care a dat-o lui Avraam.”

Și Isaac a trimis pe Iacov, care s-a dus la Padan-Aram, la Laban, fiul lui Betuel, Arameul, fratele Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Esau.” (v.3-5).

În ascultare de tatăl său, Iacov a mers să se căsătorească în locul potrivit, și noi știm că el s-a căsătorit cu Lea și Rahela, care simbolizează sfinții din Vechiul și Noul Testament, pe evrei și pe neamuri.

Dar acum, aș vrea să privim din nou la Esau, iar pentru aceasta, vom relua povestea de la versetul 6:

„Esau a văzut că Isaac binecuvântase pe Iacov și-l trimisese la Padan-Aram, ca să-și ia nevastă de acolo, și că, binecuvântându-l, îi dăduse porunca aceasta: „Să nu-ți iei nevastă dintre fetele lui Canaan.”

A văzut că Iacov ascultase de tatăl său și de mama sa și plecase la Padan-Aram.

Esau a înțeles astfel că fetele lui Canaan nu-i plăceau tatălui său Isaac.

Și Esau s-a dus la

Ismael. El a mai luat de nevastă, pe lângă nevestele pe care le avea, pe Mahalat, fata lui Ismael, fiul lui Avraam, și sora lui Nebaiot.” (v. 6-9).

Eu nu cred, iar aceasta este părerea mea personală, că Esau s-a comportat rebel. El luase deja două cananite și a auzit că tatălui său nu i-a plăcut aceasta. El l-a auzit când i-a spus lui Iacov: „Să nu-ți iei soție de aici, ci întoarce-te înapoi în locul de unde provine mama ta, înapoi la originea noastră și căsătorește-te cu cineva de acolo; du-te înapoi, privește înapoi la locul de unde provenim noi, du-te și unește-te cu aceasta.”

În gândirea sa umană, aceasta este părerea fratelui vostru Chad, în înțelegerea sa umană, Esau și-a zis: „Oh, Ismael a ieșit din Avraam, iar el are o fiică. Aceasta va funcționa!” Astfel, s-a întors și el înapoi, dar nu destul de departe. El s-a întors la rodul lui Ismael cu o egipteană, la rodul pervertit care s-a născut din ei, s-a întors și s-a unit cu ceea ce era pervertit, cu ceea ce a ieșit afară din trezirea pentecostală care a fost respinsă și izgonită. Ismael fusese prins în cele șapte epoci ale bisericilor și căsătorit cu o egipteană, iar Esau s-a întors înapoi crezând că se întoarce înapoi la original.

Uneori mă întreb dacă
nu cumva în cadrul Mesajului există o confuzie, iar când
fratele Branham spune:
„Înapoi la Rusalii!”, în loc să ne gândim la anul 33 d.Hr., ne
gândim la anul
1906? Mișcarea aceea a fost respinsă, nu a fost mișcarea lui
Dumnezeu. Din
aceasta a fost chemată afară o sămânță, dar noi nu suntem
chemați înapoi la
aceasta, pentru că mișcarea aceea a fost respinsă, Ismael a
fost izgonit și a
rătăcit în țara jurământului înșeptit.

Prieteni, noi nu
trebuie să ne întoarcem înapoi la anul 1906, acesta este Esau,
care și-a
folosit raționamentul și s-a întors înapoi la un rod care a
ieșit din Ismael.
Un Ismael care era legat de un sistem denominațional, de mama
sa.

Fratele Branham a
spus că Esau a fost un credincios firesc. El nu a fost
necredincios, ci a fost
credincios, dar unul firesc și nu înțelegea. Iacov a fost un
credincios
duhovnicesc. Chiar dacă nu a putut pune toate lucrurile cap la
cap, Iacov a
știut că trebuia să aștepte voia tatălui său. Poate nu
înțelegea totul, nu știa
cum aveau să se deruleze lucrurile, nu știa cu cine trebuia să
se căsătorească,
dar a fost dispus să aștepte instrucțiunile tatălui său, iar
tatăl său l-a
trimis înapoi la origine.

Astfel, Iacov s-a întors la origine și s-a unit acolo, dar când Esau a auzit Cuvântul ieșind de la Isaac, a găsit o cale să împlinească Cuvântul folosindu-se de propria sa înțelepciune, de propria sa gândire, pentru că era un credincios firesc.

Eu nu vreau să mă întorc în anul 1906 pentru că am ieșit afară din pentecostalism. Eu am crescut în trezirea pentecostală, dar nu la aceasta ne-a adus înapoi fratele Branham. Eu am văzut entuziasmul ei, am văzut cercurile, am văzut minuni, am văzut vorbirea în limbi, oameni care se ridicau din scaunele cu rotile, dar am înțeles că acolo nu exista nici o putere pentru a schimba viețile celor de acolo. Nu exista nimic care să poată schimba viața mea și a familiei mele. Era aceeași rutină, iar dacă predicatorul nu aducea niciun mesaj, aveam un serviciu de închinare dinamic și spuneam: „Nu a fost aceasta o zi bună în biserică?”, dar Cuvântul era pus deoparte și se pune în mod exagerat accentul pe manifestări. Din cauză că aveam parte de manifestări, credeam că suntem în ordine și binecuvântați de Dumnezeu, credeam că Dumnezeu era prezent și că El lucra cu noi, însă aceasta nu a fost decât o credință firească.

Dar credincioși

duhovnicești vor să știe ce dorește Tatăl lor. Ei vor să știe
cu cine vrea
Tatăl lor să se unească și unde îi trimite Tatăl; nu ceea ce-i
face pe ei să se
simtă bine, nu ce cred ei că este bine, ci doar ce dorește
Tatăl. Slăvit să fie
Domnul.

În Pecetea a șasea
citim:

*„Apoi s-au ridicat
reformatorii, capul unui om, înțelept, iscusit: Martin Luther,
John Wesley și
așa mai departe; Calvin, Finney, Knox și ceilalți. Ei au pășit
în față, iar
când au făcut aceasta, au fost reformatori. Ei au adus reforma
și au scos
oamenii afară. Dar s-au întors înapoi exact cum au procedat
înainte și s-au
căsătorit din nou cu ea prin sistemul denominațional.”*

Nu reformatorii care
au ieșit afară, nu bărbații care au condus mișcarea aceea, ci
generația
următoare care s-a ridicat după ei. Ce a făcut ea? S-a
căsătorit înapoi în ceea
ce fusese înaintea reformei.

Esau s-a ridicat, dar
ce a făcut? El a aflat că Dumnezeu dorește ca noi să ne
întoarcem la început,
și ce a făcut? S-a întors la trezirea precedentă, la

sărbătoarea dedicării
anterioare, la sărbătoarea tăierii împrejur. El s-a întors
acolo și s-a
căsătorit cu un rod al acelei mișcări, dar aceasta a fost
propria sa gândire.

Întrebarea care se
ridică este: Ce l-a determinat să facă aceasta? Iacov a fost
trimis într-un loc
în care nu a mai fost niciodată înainte, ca să-și găsească o
soție dintr-un
neam pe care nu l-a mai văzut niciodată înainte, și n-a avut
nici o idee despre
ceea ce avea să găsească atunci când va ajunge acolo. Tatăl
său l-a trimis la
sursa potrivită, nu pentru plăcere lumească, nici ca să se
mulțumească pe sine,
ci ca să rămână pe linia corectă. Dar Esau a făcut propria sa
alegere. Credeți
că Esau s-a căsătorit cu cea mai urâtă fată? Lucrurile nu
funcționează așa. El
a făcut propria sa alegere.

În mesajul „**Doar
încă o dată, Doamne**”, din anul 1963 citim:

*„Samson s-a
căsătorit cu o femeie, s-a căsătorit în locul din care l-a
scos Dumnezeu afară,
iar biserica, biserica pentecostală s-a întors înapoi și s-a
căsătorit în
locul din care a scos-o Dumnezeu afară. Dumnezeu Se ocupă de
individ, nu Se
poate ocupa de un grup.”*

Țineți minte că fratele Branham a spus că fiecare trezire naște gemeni, un Esau și un Iacov. Și dacă fiecare trezire naște un Esau și un Iacov, Iacov va fi trimis înapoi la origine, iar Esau se va întoarce la Ismael. Ismael fusese legat de sistemul denominațional și a născut o fiică, aceasta fiind cea care s-a unit cu Esau. Puteți vedea cât este de înșelător diavolul? De unde a ieșit Esau? Din Avraam. De unde a ieșit trezirea pentecostală? De la Dumnezeu. Când a început, nu a fost nimic în neregulă cu ea, dar problema este că a fost o mulțime amestecată în care au început să pătrundă diavolii și s-o strice. Cea care ar fi trebuit să iasă afară, a devenit coruptă și a fost respinsă. Arăta bine, arăta ca și cum ar fi fost ploaia târzie, dar nu a fost pentru că mai întâi a trebuit să fie o ploaie de învățătură adusă de un profet. Deci, înainte de a ajunge la ploaia târzie, trebuia să existe o ploaie de învățătură.

Așadar, trezirea pentecostală a părut a fi ploaia târzie, dar nu a fost. Ismael părea a fi fiul, dar nu a fost.

Pe măsură ce înaintăm, aș vrea să mergem în mai multe locuri. Mai întâi, vom merge la Numeri 23 pentru că vreau să citim câteva versete și să extragem câteva lucruri.

Nădăjduiesc să
înțelegeți. Ceea ce doresc să înțelegeți, mai mult decât
orice, este că totul
se petrece în familie. Aceasta nu este o problemă dintre
cananiți. Înțelegem
aceasta? Cele două semințe care s-au născut, cele două vițe
care au venit la
viață, sunt în familie. Ele nu sunt undeva afară, ci
întotdeauna acolo unde
este Adevărul, este și falsul. Acolo unde a fost Mihail, a
fost și Lucifer;
acolo unde a fost Hristos, a fost și Iuda; acolo unde a fost
Iacov, a fost și
Esau; acolo unde a fost Isaac, a fost și Ismael; acolo unde a
fost Abel, a fost
și Cain. Totul s-a petrecut în familie, prieteni, iar acest
lucru este foarte
înșelător și este ceea ce încearcă să folosească diavolul
astăzi.

Să nu vă gândiți
niciodată: „Păi, eu îl evit pe diavolul pentru că nu merg la
nicio biserică
denominațională.” Să nu vă gândiți niciodată așa, pentru că
dacă veți face
aceasta veți începe să vă relaxați și veți cădea într-o
capcană amăgitoare. Voi
trebuie să fiți tot timpul în gardă pentru că diavolul nu a
renunțat încă doar
pentru că mergeți la o biserică la Mesaj; el nu a încetat să
încerce doar
pentru că ați spus că credeți Mesajul. Acestea sunt sufletele
pe care încearcă
să le devieze el, pentru că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu
care-i amenință
împărăția astăzi. Penticostalii, luteranii, weslienii,

catolicii, nu mai
reprezintă nici o amenințare pentru el astăzi, ci amenințarea
este acolo unde
Se află Cuvântul descoperit al orei. Aceasta este amenințarea,
pentru că dacă
oamenii înțeleg aceasta, vor ști că aceasta este ceea ce-l va
birui pe el. De
aceea, diavolul încearcă să devieze aceasta.

Așadar, să nu vă
gândiți: „Eu nu merg la catolici, deci sunt bine!”, pentru că
nu sunteți
niciodată bine. Nu sunteți în siguranță nici măcar când
sunteți singuri cu
propriile voastre gânduri.

*„Inima este nespus
de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o
cunoască?”* (Ieremia
17.9). deci, nu sunteți în siguranță nici măcar cu gândurile
voastre.
Îngerii nu au fost în siguranță în cerul lui Dumnezeu. Este
adevărat? Îngerii
nu au fost la adăpost în ceruri! Dumnezeu era acolo pe tron,
Mihail a fost
acolo, Lucifer era acolo; Dumnezeu crease totul, El era
Dumnezeul tuturor
lucrurilor, El stabilise Legile, dar dacă ei nu au fost în
siguranță acolo, ce
vă face să credeți că voi sunteți în siguranță aici? Nu
sunteți în siguranță
nici măcar în propria voastră gândire pentru că cea mai mare
bătălie care s-a
dat vreodată a fost dată în mintea omului. Câmpul de bătălie
s-a mutat în

mintea omului.

Așadar, acum nu există loc de siguranță și nu putem spune: „Am intrat în Mesaj, sunt în locul potrivit, așa că tot ce trebuie să fac este să-mi pun centura, să mă las pe spate și să mă bucur de propovăduire până la schimbarea trupului.” Lucrurile nu merg așa. Totul este în familie. Întotdeauna, el aduce amăgire, provoacă un conflict și zăbucium în familie.

În Numeri 23.5, citim că copiii lui Israel au ieșit afară din Egipt și au călătorit prin pustie. Au ajuns în Moab, unde domnea împăratul Balac. Ei au cerut să-i lase să treacă prin țară, dar el a refuzat să-i lase pentru că erau un popor mare, numeros. De aceea, Balac l-a chemat pe Balaam, un profet adevărat al lui Dumnezeu. Vreau să înțelegeți că Balaam a fost un profet adevărat, original, cu un dar original.

Voi ziceți: „Eu știu că fratele cutare are un dar adevărat”, dar aceasta nu-l face decât să fie un instrument perfect. Aceasta îl face ținta perfectă, pentru că prin cine poate face Satan cel mai mare dezastru? Prin cineva care vine la biserică odată pe lună, ocazional, care nu este cu adevărat devotat, ci vine la

părtășie din când
în când? Un astfel de om folosește diavolul pentru a rupe
mișcarea lui
Dumnezeu, sau se folosește de un om cu un dar?

„Eu știu că el are un dar și este un dar adevărat.”
Fiecare cuvânt din această propoziție este adevărat, dar
aceasta nu vă va pune
la adăpost de posibilitatea ca amăgirea să vină prin acel
glas, de a fi conduși
greșit sau călăuziți greșit. Nădăjduiesc că această
propovăduire ne face să
înțelegem realitatea că nu există nici un loc de siguranță, că
nu există nimeni
pe care mă pot baza, niciun loc în care mă pot simți
confortabil.

Singurul loc în care
am siguranță este să fiu botezat în Trupul lui Hristos cu o
descoperire
personală a lui Isus Hristos; să mi se descopere mie personal.
Prietenii, acesta
este singurul loc sigur pe care-l avem. Noi nu ne putem baza
siguranța pe
caracterul unui om. Fratele Branham a spus că pentru ca un om
să fie mare preot
trebuia să aibă o viață pe care să nu poată fi pus degetul. El
trebuia să fie
plin de râvnă pentru Lege, așa cum o avea apostolul Pavel.

Așadar, nu putem
spune: „Știu că trăiește o viață corectă.” Nu pe aceasta
trebuie să vă bazați
siguranța! „Știu că are un dar.” Nici pe aceasta nu trebuie să

vă bazați siguranța.

Cred că vă simțiți ori confortabil, ori inconfortabil pentru că știți unde stați, dar nădăjduiesc că ați ajuns în locul în care puteți spune: „Eu nu Te pot uita. Știu că Tu ai făcut în mine ceva ce nu pot nega, este o realitate pentru mine și nu pot părăsi acest Adevăr, nu pot pleca. Poate nu înțeleg, poate voi plânge de îmi vor ieși ochii din orbite când voi vedea pe cineva plecând, dar eu știu că este Adevărul.” Nădăjduiesc că demolăm orice casă făcută din paie, orice lucru de fațadă, tot ce ar putea folosi diavolul ca să aducă amăgire.

Balaam a pășit în scenă în Numeri 23.5:

„Domnul a pus cuvinte în gura lui Balaam și a zis: „Întoarce-te la Balac și așa să-i vorbești.”

Balaam s-a întors la Balac și iată că Balac stătea lângă arderea lui de tot, el și toate căpeteniile Moabului.

Balaam și-a rostit prorocia și a zis: „Balac m-a adus din Aram (Mesopotamia). Împăratul Moabului

m-a chemat din munții Răsăritului, zicând: 'Vino și blestemă-mi pe Iacov! Vino și defăimează-mi pe Israel!'

Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defăimez eu pe cel pe care nu-l defăimează Domnul?

Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.

Cine poate să numere pulberea lui Iacov și să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfârșitul meu să fie ca al lor!"

Balac a zis lui Balaam: „Ce mi-ai făcut? Te-am luat să blestemi pe vrăjmașul meu, și iată că tu-l binecuvântezi!"

El a răspuns și a zis: „Nu trebuie oare să spun ce-mi pune Domnul în gură?" (Numeri 23.5-12).

Balac a angajat un profet, dar fiind un profet adevărat, el nu a putut să spună decât ceea ce i-a spus Domnul pentru că

darul său era original. Omul nu este darul. Darul era original. Balaam a încercat să blesteme Israelul de trei ori, dar în loc să-i blesteme, el i-a binecuvântat, iar Balac a fost frustrat de această situație.

Vă rog să țineți minte acest loc din Numeri și să mergeți cu mine la Apocalipsa capitolul 2, pentru că aici este ceva ce iese la suprafață, ceva ce nu putem vedea cu ușurință când citim povestea, o lumină mai mare care strălucește.

„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.” (v. 14).

Deși Balaam a avut un dar original, deși tot ceea ce a spus prin Duhul a fost adevărat, el „l-a învățat pe Balac să pună o pricină de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.”

Cum a făcut aceasta?

A început să-i convingă că sunt frați. Moabul avea aceeași

origine pentru că
tatăl lui Lot a fost fratele lui Avraam. Ambii se trăgeau din
Terah care i-a
avut pe Avraam, Nahor și Eron care l-a avut pe Lot. Nahor l-a
avut pe Betuel
din care s-a născut Rebeca și Laban care le-a născut pe Lea și
Rahela. Vedeți,
prietenii, totul este în familie.

Unul din cei trei
frați care au ieșit din Terah i-a dat naștere lui Lot, iar Lot
a fost salvat
din Sodoma, dar a comis incest cu una din fiicele lui prin
amăgire, prin
înșelăciune, și de aici s-a născut Moab, verișorul lui Israel.
Întotdeauna este
în familie. Astfel, aici, în acest tablou, Balaam a încercat
să-i convingă că
sunt o familie și că pot aduce închinare în familie: Haideți
să ne închinăm
împreună”, dar prin aceasta, a fost pusă o piatră de
poticnire.

Să ne întoarcem
înapoi la Numeri 25.1-3:

*„Israel locuia în
Sitim și poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui
Moab.*

*Ele au poftit poporul
la jertfele dumnezeilor lor, și poporul a mâncat și s-a
închinat până la pământ*

înaintea dumnezeilor lor.

*Israel s-a alipit de
Baal-Peor, și Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui
Israel."*

Acesta este locul în care Balaam l-a învățat pe Balac cum să pună o piatră de poticnire pentru Israel. Fratele Branham ne-a spus că Balac i-a invitat la o sărbătoare unde au început să se închine împreună și dintr-o dată s-au alipit de Baal-Peor. Ei s-au aflat într-o relație apropiată și fără îndoială au respectat Moabul pentru că în vremea aceea era o națiune mare, în timp ce Israelul era o națiune care pribegea prin pustie. Ei pierduseră oportunitatea de a merge direct în țara făgăduită și pribegeau când au intrat în contact cu această națiune stabilă, cu această biserică stabilă, care avea totul pus în ordine, și au început să fie amăgiți de aceasta.

Ei au început să se unească cu aceasta, iar noi trebuie să ne întrebăm: „De ce? De ce au făcut aceasta, doar văzuseră deschiderea Mării Roșii?” Gândiți-vă la aceasta.

Puneți-vă pe voi înșivă în locul și timpul acela. Au văzut urgiile, au văzut slujba lui Moise, au trecut prin Marea Roșie pe pământ uscat, și-au văzut

vrăjmașii nimiciți de aceeași apă prin care s-a croit o cale ca să fie salvați ei. Apoi, mergând mai departe au văzut cum Dumnezeu s-a îngrijit de ei în toate privințele: au ajuns la apele amare și au fost făcute dulci, au ajuns într-un loc unde nu aveau pâine, iar Dumnezeu le-a dat mană din cer. Dumnezeu S-a îngrijit de tot ce aveau nevoie, au văzut Stâlpul de Foc și de Nor care-i conducea, L-au văzut coborându-Se deasupra Cortului, au văzut ce au pățit cei care au alunecat, au văzut cum au făcut vițelul de aur și cum a coborât Moise și l-a ucis pe vrăjmaș. Ei au văzut toate aceste lucruri, au trecut prin ele, așa că trebuie să ne întrebăm: „De ce? De ce s-au lăsat prinși de așa ceva?”

Privind la aceste lucruri, dacă-mi permiteți aș vrea să pun câteva întrebări.

Un profet mare și mișcări mari, totul a fost atât de puternic, dar cu toate acestea, au căzut în această închinare amestecată cu Moabul. Nu Moabul era națiunea aleasă, ei nu fuseseră răscumpărați din Egipt și nu fuseseră conduși de Stâlpul de Foc. Nu are sens.

Prieteni, singura cale ca să cadă a fost că tot ce s-a petrecut acolo a fost mai atrăgător pentru

fire decât ceea ce aveau ei. Era singura posibilitate. Singura cale prin care ei au putut să facă aceasta, a fost că ceea ce vedeau arăta mai bine, părea mai bun și îi făcea să se simtă mai bine decât ceea ce aveau ei.

Puteți vedea trucul prin care diavolul a pus o piatră de poticnire în fața copiilor lui Israel ca să-i determine să săvârșească curvie și să se dedea la lucrurile jertfite idolilor prin amestecarea închinării lor? Ei nu ar fi făcut niciodată aceasta dacă nu ar fi arătat bine și nu s-ar fi simțit bine. Și noi știm că mulți dintre ei au murit pentru că Dumnezeu a adus împotriva lor o urgie.

Înțelegem că aceasta a fost piatra de poticnire? Balaam nu a putut să blesteme ceea ce a binecuvântat Dumnezeu, ci doar a binecuvântat. Dar fratele Branham a spus că el a știut că singura cale prin care puteau fi blestemați de Dumnezeu era dacă l-ar fi părăsit pe Dumnezeu și închinarea Sa adevărată. Astfel, l-a învățat pe Balac cum să-i invite pe copiii lui Israel ca să se închine împreună, și ei au început să se închine ca moabiții. Dar când au început să facă aceasta, Dumnezeu a luat măsuri împotriva lor și i-a pedepsit, acesta fiind tot timpul planul lui Balaam.

Să mergem în Numeri

11.4-10, la călătoria prin pustie, pentru că vreau să privim
la câteva
locuri de aici.

„Adunăturii de

*oameni care se aflau în mijlocul lui Israel i-a venit poftă,
ba chiar și
copiii lui Israel au început să plângă și să zică: „Cine ne va
da carne să
mâncăm?”*

Era o adunătură de

oameni, adică o mulțime amestecată.

„Ne aducem aminte

*de peștii pe care-i mâncam în Egipt și care nu ne costau
nimic, de castraveți,
de pepeni, de praji, de ceapă și de usturoi.*

Acum ni s-a uscat

*sufletul: nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana
aceasta.”*

Mana semăna cu

grăuntele de coriandru și la vedere era ca bedelionul.

Poporul se risipea și

*o strângea, o măcina la râșniță sau o pisa într-o piuă; o
fierbea în oală și
făcea turte din ea. Mana avea gustul unei turte făcute cu*

*untdelemn. (în limba engleză
scrie: „de untdelemn proaspăt”) – un simbol al Duhului Sfânt.*

*Când cădea roua
noaptea în tabără, cădea și mana.*

*Moise a auzit pe
popor plângând, fiecare în familia lui și la ușa cortului lui.
Mânia Domnului
s-a aprins cu tărie. Moise s-a întristat.”*

Fiți atenți la
atitudinea lor. Dumnezeu le dădea mana din cer în fiecare zi,
în mod
supranatural. În fiecare zi pornim casetele și Mana coboară
din cer, în fiecare
zi deschidem Biblia și Mana coboară din cer. Ce gust are? Ca
și untdelemnul, de
la Duhul Sfânt. Îl avem pe Dumnezeu în chip supranatural,
Pâine supranaturală
care Se coboară jos, pâinea vieții, care i-a susținut, i-a
întărit în timpul
călătoriei. Erau sănătoși și hainele nu li s-au uzat pentru că
Dumnezeu S-a
îngrijit de ei în întregime, sută la sută, dar adunătura de
oameni a început să
poftească.

*„Adunăturii de
oameni care se aflau în mijlocul lui Israel i-a venit poftă,
ba chiar și
copiii lui Israel au început să plângă.”*

Cine a început să
aibă poftă? Adunătura de oameni. Dar pofta aceasta a început
să se răspândească
și l-a molipsit și pe Israel. Adunăturii de oameni i-a venit
poftea, dar apoi a
început să plângă și Israel și să-și amintească ce bine a fost
la penticostali.

„Vă mai amintiți când stăruiam în Duhul, când aveam nopți de
rugăciune? Vă
amintiți când s-a revărsat slava Domnului încât predicatorul
nici nu a mai
putut predica?” Ei vor să se întoarcă înapoi în robia
denominațională pentru că
era satisfăcătoare și plăcută, aveau pești, castraveți,
pepeni, usturoi și
ceapă, au avut parte de mese bune, s-au bucurat de lucruri
care erau bune
pentru trup, pe care le dorea trupul, care erau gustoase și
după care poșteau
pentru că aveau un gust mai bun decât mana. Erau atrăgătoare
pentru dorința
trupului fiind mai bune decât hrana zilnică dată de Dumnezeu.
Ce doreau ei? Mai
mult senzational, ceva mai apetisant, cu mai multă savoare.
Doreau mai multă
varietate. Aproape că au uitat că acolo au fost sclavi, în
robie. Aproape că au
uitat că au fost în denominaționalismul întunecat, fără
libertate, fără
posibilitatea de a primi o descoperire sau de a-L lua pe
Dumnezeu pe Cuvânt,
pentru că acolo trebuia să te aliniezi cu felul de gândire al
sistemului. Ei au
uitat cum erau zilele din robie, au uitat cum era în
penticostalismul căzut.

„Dar cu siguranță am
avut praz bun și pești.” Existau lucruri care-i făceau să se
simtă bine: „Și eu
am avut parte de niște senzații plăcute pentru trup, iar acum
plâng pentru că
tot ceea ce primesc este această Mană!”

Să citim mai departe
de la versetul 5:

*„Ne aducem aminte
de peștii pe care-i mâncam în Egipt și care nu ne costau
nimic, de castraveți,
de pepeni, de praji, de ceapă și de usturoi.*

*Acum ni s-a uscat
sufletul: nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana
aceasta.” (v.5-6).*

Ceea ce aveau ei era
desăvârșit, dar provizia supranaturală zilnică de Cuvânt nu a
fost
senzațională, nu a fost întotdeauna pe placul trupului, nu era
înghețată și
pepeni; Moise le spunea constant să se alinieze, să se
îndrepte, iar dacă nu
făceau aceasta, le poruncea leviților să ia sabia și să le
taie capul.

Unii oameni cred că
astăzi avem slujbe aspre, dar stați numai o clipă sub slujba
lui Moise și veți

vedea că atunci când cineva făcea o greșeală, Levi ieșea cu săbiile și-i tăia pe cei căzuți care au eșuat în Cuvânt.

„Noi îl avem pe Moise care, dacă facem o greșeală, țipă la noi, iar dacă facem ceva rău, ne ucide. Avem și sărbătoarea lui Baal-Peor unde toată lumea este fericită. Oamenii au parte de multă bucurie, sunt fericiți, cântă și dansează.”

Puteți vedea, prieteni? Mie dați-mi Mană, dați-mi în fiecare zi Mană. Nu-mi pasă dacă nu mai gust niciodată un pepene, mie dați-mi Mană pentru că Mana este cea care ne aduce făgăduințele, nu pepenii, nu prazul, nu usturoiul sau peștii.

În penticostali nu a existat nimic care să ne poată duce la făgăduințele lui Dumnezeu. Acolo nu a fost nimic. A fost o piatră pe care a trebuit să călcăm, dar a căzut, a fost izgonită.

Fratele Branham a spus: *„De fiecare dată când treceți dintr-o epocă în alta, ardeți tot ce a fost în epoca precedentă, ardeți tot! Nu duceți cu voi în noua epocă, nimic din ceea ce a rămas, ci ardeți și nimiciți totul, fiindcă nu aveți nevoie de ceea*

ce a rămas de la luterani și weslieni.” De ce? Pentru că ceea ce a avut Luther și a fost bine, a fost inclus în Mesajul lui Wesley. Dar au fost și multe lucruri care nu erau bune, ci erau greșite la Luther.

Așadar, noi nu putem trece resturi dintr-o parte în alta, ci trebuie să nimicim, să ardem în totalitate totul pentru că suntem într-o epocă nouă. Când s-a ajuns la Wesley, ceea ce a avut Luther bun, a fost inclus în Mesajul lui Wesley. Nu s-a pierdut nimic, dar tot ceea ce a rămas, a trebuit să fie ars, nimic. Când s-a trecut de la Mesajul lui Wesley la penticostali, orice bucățică veche rămasă, tot ce nu a fost mâncat în epoca aceea, a trebuit nimic în totalitate; nici o părere, nimic din stilul vechii slujbe nu putea fi dus în penticostalism, pentru că tot ce a fost bun în Mesajul lui Luther și al lui Wesley se afla în Mesajul care a urmat. Fratele Branham a spus că atunci când am mers mai departe de la mișcarea penticostală, a trebuit ars și nimic tot ce era mort și uscat. Mișcarea penticostală a trebuit arsă pe deplin pentru că nu trebuia cărat nimic în Epoca Miresei. De ce? Ce era în Epoca Miresei? Tot ce a fost adus de-a lungul timpului, tot ce a fost corect în Luther, în Wesley sau la penticostali, se afla în Epoca Miresei, în Mesajul orei.

Nouă nu ne va lipsi
nimic, pentru că fiecare nutrient de care are nevoie trupul
uman zilnic ca să
fie întărit în timpul călătoriei, este în Mana zilnică. Poate
că atunci când
cineva ieșea afară să adune mana zilnică, aceasta nu-i făcea
gura să saliveze
așa cum i-o făcea un pepene. Poate nu a fost atât de
entuziasmant pentru trupul
vostru să mergeți să adunați Mană, așa cum a fost să mergeți
să adunați pepeni.
Nădăjduiesc că înțelegeți. Poate simțământul nu a fost atât de
bun, de
satisfăcător, dar a fost Hrana perfectă pregătită de Dumnezeu
pentru călătorie și
trimisă jos zilnic.

Să mergem în Numeri

14. După ce iscoadele au trecut dincolo ca să iscodească țara,
zece dintre
ele nu au adus o mărturie bună, care să-i susțină pe Iosua și
Caleb. Acolo a
fost o confruntare, după care ajungem la capitolul 14.1-3:

*„Toată adunarea a
ridicat glasul și a început să țipe. Și poporul a plâns în
noaptea aceea.*

Toți copiii lui

*Israel au cârtit împotriva lui Moise și Aaron și toată
adunarea le-a zis: „De
ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit
în pustia
aceasta?*

Pentru ce ne duce

Domnul în țara aceasta în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?"

Ei au ajuns la

împlinirea Cuvântului, la timpul trecerii dincolo, iar un grup de predicatori au trecut dincolo, apoi s-au întors și au spus că tot ceea ce li s-a spus este adevărat, dar nu va fi ușor pentru că în țară sunt uriași și cetățile sunt împrejmuite cu ziduri, deci era prea multă muncă, prea mult sacrificiu. „Ne va costa totul.” Ei au adus înapoi o mărturie negativă despre țară, iar când au făcut aceasta, poporul a început să plângă. „Ar fi fost mai bine dacă nu aș fi auzit niciodată Mesajul. Ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas acolo unde am avut praji, usturoi, cepe și pepeni!”

Vedeți voi, nimeni nu

vrea să se închine sub sacrificiu, sub o jertfă. Natura umană dorește să se închine într-un fel care este pe placul ei. Oamenii vor să se închine într-un fel plăcut lor, care-i mulțumește pe ei, care este de dorit, atrăgător și le produce un simțământ plăcut. Nimeni nu dorește să se închine în renunțare totală și sacrificiu de sine. Nimeni, cu excepția Seminței lui Dumnezeu.

Aceștia sunt ca și Caleb care a spus: „Despre ce vorbiți? Este

greu? Cuvântul

spune: „Ți-o voi da ție!” Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? Cum poate să ne ia cineva Țara? Eu cred, așa că haideți să mergem și s-o luăm!”

Puteți vedea raportul

dintre credincioșii firești față de cei duhovnicești? Credinciosul firesc

privește făgăduința într-un anumit fel și dorește să se întoarcă înapoi în

Egipt, în loc să meargă mai departe în necunoscut. Dar Caleb a avut un Duh

diferit. Cu el era un alt Duh. Caleb a spus: „Egipt? Glumiți, nu-i așa? Pepeni? Vă gândiți că ați avut pepeni, dar

așteptați să intrați aici! Credeți că v-a mers bine în Egipt, dar Egiptul nu

este nici la degetul mic față de ceea ce se află în făgăduințele lui Dumnezeu, față de ceea ce se află în

acest Cuvânt dat nouă. Haideți să mergem să luăm țara pentru că este a noastră!

Haideți să luăm tot acest Cuvânt, această Mână care ne-a condus până aici, care

nu a încetat niciodată s-o facă și nu a eșuat niciodată. Haideți să mergem și

s-o luăm!”

Eu nu vreau ceea ce

au avut ei în pentecostalism, nu sunt interesat de aceasta! Am crescut acolo,

am trăit acolo, am participat acolo și nu vreau să am nimic a face cu aceasta.

Vreau să ardă și să fie nimicit, pentru că vreau să mă întorc înapoi la

Rusaliile originale, când Duhul Sfânt S-a revărsat asupra primei biserici, peste credincioșii adevărați; înainte să existe un sistem, înainte să existe clădiri, înainte să existe orice altceva, exista numai credinciosul care locuia cu Duhul lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce dorim noi. Noi dorim realitatea și nu trebuie să ne fie teamă să mergem mai departe și să uităm lucrurile care au rămas în urmă.

Mai am câteva versete, dar nu le vom citi pe toate. Voi vorbi doar despre primele două capitole din Judecători, pe care aș vrea să le citiți acasă.

În Exod 34, Moise i-a dat Israelului instrucțiuni, iar începând cu versetul 11, citim:

„Ia seama la ceea ce-ți poruncesc azi. Iată, voi izgoni dinaintea ta pe amoriți, canaaniți, hetitiți, fereziți, heviți și iebusiți.

Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării unde ai să intri, ca să nu fie o cursă pentru tine, dacă vor locui în mijlocul tău.

*Dimpotrivă, să le
dărâmați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești și să le
trântiți la pământ
idolii.*

*Să nu te închini
înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numește gelos, este
un Dumnezeu
gelos.*

*Ferește-te să faci
legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva, curvind înaintea
dumnezeilor lor și
aducându-le jertfe, să te poftească și pe tine și să mănânci
din jertfele lor;*

*să nu cumva să iei
din fetele lor neveste fiilor tăi și, astfel, fetele lor,
curvind înaintea
dumnezeilor lor, să târască și pe fiii tăi să curvească
înaintea dumnezeilor
lor.”
(v. 11-16).*

Moise le-a spus în
mod deosebit să nimicească totul. Ce le-a spus? Să ardă tot
din epoca bisericii
anterioare. El le-a dat evreilor aceleași instrucțiuni pe care
ni le-a dat
profetul nouă. A spus: „Ardeți-le
altarele, nimiciți-le stâlpii idolești și trântiți-le idolii
la pământ, ardeți
totul, distrugeți totul, chiar și pe copiii lor.” De ce

aceasta? Pentru că
copiii hetiti urmau să devină tătici hetiti și mămici hetite
care la rândul
lor, aveau să nască mai mulți hetiti.
Nimiciți totul pentru că micuțele duhuri denominaționale,
micile
învățături denominaționale creează învățături denominaționale
mari. Nimiciți
totul!

Dacă citim Judecători
capitolul 1, vom vedea că *„Iuda și Simeon au izgonit mulți
dintre
cananiți, dar nu au putut să-i izgonească din câmpie pentru că
aveau care de
fier.”*

De parcă acele care
de fier neutralizau Cuvântului lui Dumnezeu! Ca și cum
cancerul sau o casă
ruptă neutralizează Cuvântul lui Dumnezeu! Ca și cum orice
demon cu care ne
confruntăm neutralizează Cuvântul lui Dumnezeu! Faptul că este
un car de fier,
nu schimbă cu nimic făgăduința.

„Este genetic.” Și ce
dacă?

„Am moștenit aceasta
de la tatăl meu.” Cui îi pasă? Făgăduința nu a fost dată cu o
notă de subsol
care spune: „Cu excepția faptului că este moștenită. Dacă este

ceva genetic,
dacă vine de la patru generații în urmă, Cuvântul lui Dumnezeu
nu poate birui
demonul acela!”

„Dar ei au avut care
de luptă pe care Israel nu le-a putut birui!” Aceea a fost
numai prima lor încercare.
Încercați din nou!

„Și dacă nu merge?” Mai încercați o dată,
pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune să nimicim totul, să
scoatem afară toate
ideile trinitare și toate ideile despre închinarea falsă; să
scoatem totul
afară și să nimicim totul; să nu ducem nimic în această Țară
nouă, în acest
Mesaj nou care a fost deschis pentru noi astăzi; nu trebuie să
intre înăuntru
nimic din acele lucruri vechi!

Știți ce s-a
întâmplat? Biblia spune că atunci când Israel a fost slab, a
fost pus sub
tribut. „Pot să păstrez această înțelegere greșită în
supunere, pot păstra
această învățătură penticostală supusă, este doar ceva mic.
Această înțelegere
greșită cu privire la venirea Domnului, această ideea
denominațională, această
părere mică pusă aici deoparte, nu va face niciun rău.” Știți
ce s-a întâmplat
deși au avut toate aceste idei greșite? Au început să crească.
Apoi, fiii lor

au început să se căsătorească cu fiicele hetitilor, a amoriților și a iebusiților. Și știți ce s-a întâmplat în continuare? Au început să se închine ca amoriții. Cum? După tot ce au văzut? După tot ce li s-a întâmplat? Cum au putut să se închine ca un amorit? Pentru că i-au îngăduit amoritului să rămână.

Cum este posibil ca cineva să fie la Mesaj și să se închine ca un amorit? Pentru că i-ai îngăduit amoritului să rămână.

Astfel, următoarea generație care s-a ridicat... Este scris că atâta timp cât a trăit Iosua și bărbații care au trăit împreună cu el, l-au slujit pe Domnul.

Dar când au murit ei, s-au ridicat alți bărbați, ci ce s-a întâmplat? Ei au crescut cu ideile de sus de pe deal și de jos din câmpie, sub tribut și în supunere. Ei au crescut și s-au obișnuit așa, apoi au început să se amestece prin căsătorie. Următorul lucru pe care l-au făcut, a fost că au început să se închine la Baal. Cum s-a întâmplat aceasta? Pentru că am îngăduit să pătrundă ceva de la Luther, din această epocă, ceva de la Wesley...

„Nu ai citit scrierile marelui Cutare și Cutare?” Nu, pentru că tot ce a scris acela, a fost inclus de profet în Mesaj.

„Eu nu cred că este

greșit să-l citești pe Spurgeon.”

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Și mie îmi place să citesc astfel de lucruri, dar nu ni s-a cerut niciodată să le citim. Citiți-le ca istorie pentru că sunt interesante, dar să nu le citiți ca învățătură. Să nu le citim pentru înțelegerea Cuvântului. Toate acele scrieri trebuie arse. Spurgeon a fost un om minunat, un om al lui Dumnezeu. Probabil a fost o sămânță aleasă a lui Dumnezeu, dar aceasta nu înseamnă că voi căra învățătura sa în această Țară nouă care ne-a fost dată, care s-a deschis pentru noi, în Mesaj. Nu! Învățătura aceea trebuie arsă, trebuie nimicită. Ea nu poate intra aici pentru că toată Lumina și Viața care au fost acolo, sunt aici, în Mesaj. Nu există cale de întoarcere înapoi! Să nu rămână nimic! Ardeți tot! Spuneți: „Doamne, trebuie să arzi în mine tot ce nu face parte din acest Mesaj. Am lucruri pe care le-am luat din cauză că am crescut într-o cultură creștină, într-o casă creștină; am lucruri pe care le-am dobândit acolo și care știu că nu sunt bune, dar nu le pot identifica întotdeauna, de aceea, am nevoie de Tine, Doamne, să le arzi ca să fie scoase din mine.”

În această Țară nouă nu trebuie dus nimic! Eu nu vreau ca fiul sau fiica mea să se

căsătorească cu
un hetit. Nu vreau să fiu alipit de o închinare falsă, ci
vreau să mă închin în
curăție și Adevăr. Gândiți-vă la aceasta, prieteni. Cum a fost
posibil ca
generația următoare care s-a ridicat, care a crescut la
periferia comunității
hetite, iebusite, cananite, amorite, care a văzut toate acele
păreri
denominaționale care mai existau încă în țara făgăduită, care
a fost condusă de
generația care a trecut Iordanul și a văzut toate lucrurile de
acolo și ceea ce
a făcut Dumnezeu printre ei, să se închine ca un hetit, ca un
amorit? Cum a
putut să se întâmple așa ceva? Părinții lor i-au învățat ce
era bine.
Într-adevăr, ei nu i-au izgonit afară pe toți, dar cu toate
acestea, au trăit o
viață duhovnicească și au crezut în ceea ce le-a dat Iosua, în
Legea lui Moise.
Atunci cum a fost posibil ca generația următoare să se închine
ca amoriții?

Aș vrea să vă spun
concluzia mea.

Trebuie să fi fost
mult mai plăcută pentru trup, mult mai satisfăcătoare. Cum a
fost posibil ca
oamenii care s-au aflat sub slujba Stâlpului de Foc și au
mâncat zilnic mană
proaspătă, să privească înapoi și să tânjească după robia din
care tocmai
ieșiseră? Trebuia să fi arătat mai bine decât ceea ce aveau

ei. Cum a fost
posibil ca generația următoare, aflată în țara făgăduită, în
locul în care
trebuiau să fie, să se închine ca și hetitiții, iebusiții și
amoriții,
amestecându-și închinarea cu a lor? Ei au văzut atât Adevărul
cât și închinarea
celorlalți, care trebuie să fi fost mult mai atrăgătoare
pentru fire, decât
închinarea lor. Să te închini lui IaHVeH înseamnă să mori față
de tine însuși,
să mori față de fiecare părere, față de fiecare poftă a
trupului, față de
mândria vieții și de pofta ochilor; totul trebuie să moară.
Nimeni nu poate
să-L slujească cu adevărat pe Dumnezeu, fără sacrificiu.
Închinarea adevărată nu
este atrăgătoare pentru fire, dar închinarea falsă este
atrăgătoare.

Eu spun: „Doamne,
arde-o, scoate-o afară din noi! Noi o respingem, nu vrem nici
măcar o mică
părere greșită adusă aici din denomițiuni, nu vrem nici
măcar un concept
greșit. Doamne, arde aceste lucruri de aici prin puterea
Duhului Sfânt.”
Aceasta este rugăciunea noastră.

Noi ar trebui să
tânjim după aceasta, iar când vedem ridicându-se așa ceva, ar
trebui să luăm
Sabia Cuvântului și să-i tăiem capul. Să nu ne jucăm cu astfel
de lucruri
pentru că micii amoriți vor deveni amoriți mari, iar micii

hetiți vor deveni
hetiți mari. Să nu mai existe păreri denominaționale în
această Țară! Ele vor
fi atrăgătoare, vă vor ademeni, dar trebuie să le respingeți.

„Dar în fața mea nu este decât această mană!” Există
altceva ce ați dori? Nu, domnule. Slăvit să fie Domnul!

Noi nu ne vom
întoarce înapoi la pentecostalism, la denominațiune, ci ne vom
întoarce înapoi
la părinții noștri de la Rusalii. Esau, nu te întoarce înapoi
la Ismael, ci
întoarce-te înapoi la casa Tatălui tău și unește-te cu Acesta,
cu acest Cuvânt.
Slăvit să fie Domnul!

Să ne ridicăm cu
toții în picioare.

Aceasta nu este epoca
pentru compromis, nu este ziua în care să fim leneși, ci este
timpul în care
trebuie să negăm firea, înțelegerea noastră, și să luăm
Cuvântul. **Amin.**